

L'HORITZÓ

ANY. 1 : NUM. 12

Barcelona, 19 d'octubre del 1935

PREU : 20 CTS.

INICIAL

Una qüestió d'actualitat

Després de tants anuncis fallits que en data pròxima s'obririen els centres esquerrans, sembla que potser aquesta vegada el propòsit arribarà a convertir-se en realitat. Ajuda al desig de donar un primer pas en el camí anomenat de la pacificació, la necessitat sentida de vigoritzar una mica la situació bon xic feble i anèmica del Carnet electoral. Públicament s'han donat xifres que revelen el veritable estat de la qüestió; segons les mateixes el nombre de carnets estesos a la ciutat de Barcelona no arriba als quinze mil, o sigui al dos per cent del cens electoral. Aquestes dades i el fet que es relacioni l'obertura dels centres esquerrans amb el problema del carnet, ens incita a parlar-ne francament i democràticament per tal d'il·lustrar l'opinió sobre la matèria.

Si amb la implantació del Carnet electoral es tracta de cercar i assajar un sistema que representi una millora i perfeccionament del sufragi, les esquerres catalanes no s'oposaran a la seva implantació i col·laboració en la prova. Desitjoses d'acudir tan prompte com sigui possible a la consulta a la voluntat popular, no voldrien que una actitud massa tancada es pogués prendre com a temor al resultat de les esperades eleccions. Però amb la mateixa lleialtat deguda a l'opinió, hem de dir que d'acord amb la línia de conducta traçada des del moment en què el tema va iniciar-se, no prestaríem suport, sinó que al contrari, s'oposarien a tot intent o habilitat que volgués fer servir el carnet d'instrument apte per a crear desigualtats davant del sufragi entre els elements dretistes i els esquerrans. Per això, la col·laboració demanada als partits polítics de la coalició d'esquerres, ha de venir forçosament condicionada a una sèrie de garanties que demostrin la netedat del joc en qüestió que no admet equivocs ni confusions.

Una d'elles és el termini d'obtenció del Carnet. És un valor entès i acceptat entre els que porten l'assumpte que haurà d'anar-se prorrogant de més en més. La xifra de carnets expedits és prou convincent per a demostrar-ho. I davant d'aquest fet les esquerres, que no volen fer una política de regateigs, anuncien des d'ara el seu criteri que és necessari allargar el termini de manera que fingeixi amb les mateixes eleccions. I ho fan, perquè no volen que les prorroques forçoses puguin ésser motiu de negociació, ja que el curs actual de l'expedició de carnets evidencia que són inevitables; però ademés, perquè afermen la qüestió que no pot negar-se el vot a un elector que avui no tingui encara la decisió de votar i en canvi vulgui fer-ho en el moment de la campanya electoral. Són molts els electors que en fred no se senten impulsats al sufragi, i als quals decideix la vibració i l'escalf de l'hora tensa anterior a les eleccions, o el convencen els arguments emprats contradictòriament en les alegacions dels adversaris. Negar aquest fet, fóra tant com haver de suprimir, per inútil, tota campanya electoral, ja que aquells que en definitiva votessin, haurien hagut de prendre'n la decisió uns mesos endarrera. Absurd tan gran i restrictiu tan antidemocràtic, justifiquen la posició de les esquerres respecte l'allargament del termini fins a la mateixa data de les eleccions.

Un altre punt de vista de les esquerres, és que la implantació del carnet no ha d'imposar-se barroerament sense tenir en compte els imperatius de la realitat. Amb un cens electoral tan nodrit com el de Barcelona, encara que es munti un mecanisme burocràtic de gran volum, i per tant molt costós, és molt difícil, per no dir materialment impossible, tenir demanats i estesos tots els carnets abans de les primeres eleccions, si aquestes han d'ésser relativament properes. I no volem creure, ni admetriem mai, que es pogués prendre el no acabament de les operacions del carnet com a pretext i excusa per anar ajornant les eleccions; propòsit que si s'insinués, denunciariem tot seguit a l'opinió pública. La implantació d'un nou instrument electoral és un problema tan complex, que si no tanca una intenció amagada, tothom ha d'estar d'acord que no s'ha de resoldre amb actituds apriorístiques o amb imposicions inacceptables. La marxa de les operacions i el nombre de carnets estesos, haurà de fer reflexionar els autors del projecte, perquè el fet que trobin les dificultats en el propi camp, demostra que no es tracta de malvolers dels adversaris, sinó d'exigències de la realitat. De manera que la posició raonable, lògica i justa davant del Carnet electoral — que és la de les esquerres — condicio- na la seva implantació obligatòria a la demostració pràctica de la seva viabilitat real.

En resum, les esquerres catalanes no s'oposen a cap sistema que representi un perfeccionament en el mecanisme d'emissió del vot; però són contràries a tota forma d'explicació que tendeixi a desnaturalitzar-lo i a tota habilitat amb la que es vulgui establir desigualtats entre els partits o els electors que s'acolleixin al dret constitucional i democràtic del sufragi.

L'HORITZÓ publicarà aviat vuit pàgines. Augmentarà les seccions. Doblarà les signatures.

UNA BATALLA PERDUDA

per Leonard Vendrell

Des de les pàgines de L'HORITZÓ han vist la llum, en aquests darrers temps, una sèrie d'articles i notes on es discrepava en absolut amb el senyor Codolà per la seva manera de voler arranjar el problema escolar de la nostra ciutat.

Férem notar els obstacles i impediments que s'oposarien a allò que volia fer el gestor de Cultura de l'Ajuntament barceloní. El fracàs ha estat gran i ens en lamentem vivament. Nosaltres voldríem, i amb això ningú no ens guanya, veure resolt d'un cop aquest problema tan anguniós. Si la solució propugnada pel senyor Codolà hagués estat bona, nosaltres l'hauríem aplaudit. El senyor Codolà s'ha equivocat, no sols en els detalls, sinó en tot el volum de l'obra que tractava de fer.

Assenyalàrem els perills que representava el portar sota el patronatge de l'Ajuntament infants que no paguessin, a les escoles particulars. El fracàs ha anat més enllà encara del que preveíem, car ha resultat que els alumnes que hi anaven pagant, els seus pares ja tingueren cura de matricular-los a l'Ajuntament per tal que podessin seguir anant a l'escola de franc.

Diguérem també que els locals de les escoles particulars no tenen, la majoria, cap condició higiènica-pedagògica i hem tret testimoniatge del que afirmàvem en articles anteriors.

Hi ha escola particular on s'hi reuneixen més d'un centenar d'alumnes i només hi ha una comuna.

Preveíem la desarticulació tècnica que existiria entre les escoles privades i les oficines de Cultura de l'Ajuntament i s'ha vist els mestres privats començar les seves tasques del curs sense cap control. Això fa que en moltes d'aquestes escoles es segueixin procediments pedagògics de principis del segle passat.

Hem pogut observar que molts mestres particulars posaren una escola com qui posa una indústria, i han trobat amb l'Ajuntament de Barcelona un soci capitalista que no controla la marxa del negoci.

En la majoria d'aquestes escoles particulars en entrar i sortir de l'escola els infants realitzen actes d'una religió determinada. Això no és sols, segons les lleis vigents, anticonstitucional, sinó també contrari a la llibertat de consciència de l'infant.

Es diu, nosaltres no hem tingut encara temps de comprovar-ho, que algunes mestresses particulars tracten d'obtenir dels pares dels alumnes que els trameti l'Ajuntament certa remuneració mensual. Aquest perill, de lògica encara que antipàtica existència, també el preveíem.

El senyor Codolà afirmava i el diari i prohoms del seu partit ho col·laboraven, que aconseguint escoles per a 18.000 infants es resolvia la qüestió dels infants sense escola a Barcelona. Nosaltres, amb dades a la mà, deïem que sols a l'oficina de Matricula de

(Passa a la pàgina 2.)

NOTES

EL PROJECTE DE LLEI ELECTORAL

Un dels punts que més concentren l'interès polític d'aquests darrers temps, és el que fa referència al projecte de llei electoral.

Les dretes, que no es veuen gaire segura la partida d'unes eleccions, passen hores de febre imaginativa per tal de confeccionar una llei electoral que eviti la seva desfeta.

L'especial composició del govern, però, dona lloc a discrepàncies. Així van passant de conciliàbul en conciliàbul sense que el projecte acabi de prendre forma.

Ja en el discurs de Bilbao, Azaña denuncià contundentment la maniobra. Des de llavors, poca cosa més s'ha fet en el sentit d'engiponar el projecte de llei electoral.

Les tendències manifestades per les dretes no ensopuguen solament amb el seu desacord, sinó amb l'actitud de les esquerres també, les quals, partidàries del sistema majoritari, prenen les seves mesures com es desprèn dels següents acords presos en la reunió de minories d'esquerra celebrada el dimars passat en una de les seccions del Congrés.

No cal dir la importància d'aquests acords, que són els següents:

"Primer. — Sostener quant a la llei electoral pendent de discussió, com a criteri comú, el sistema majoritari sense cap volta ni quòrum, sense alteració de les circumscripcions ni de la participació de les minories en el

LLEGIU:

A la pàg. 2:

La formació dels mestres catalans, per Marc-Aureli Vila.

A la pàg. 3:

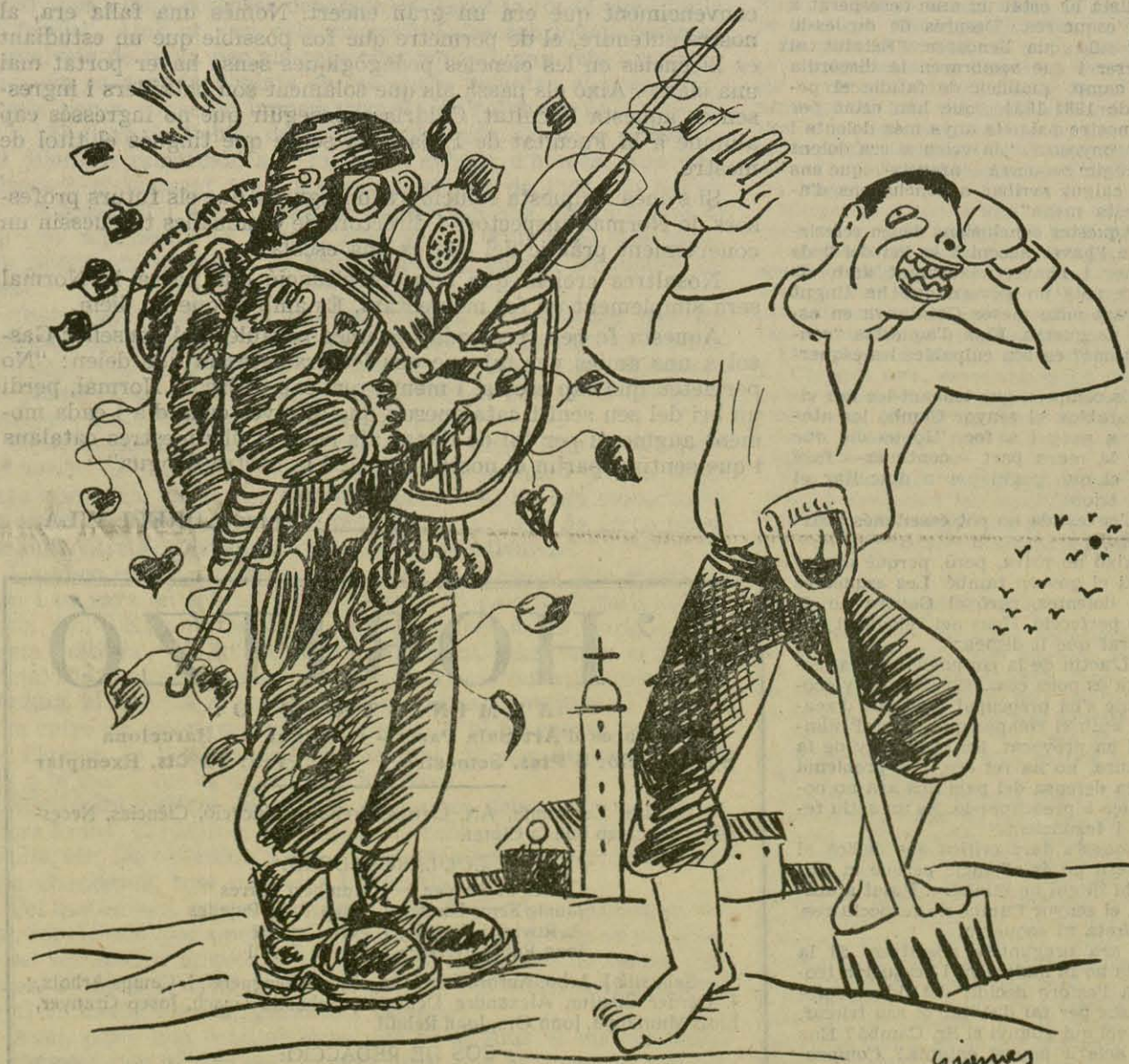
Els llibres, per Ramon Xuriguera.

Abissiní font d'ambicions i de motius literaris, per N. N.

A la pàg. 4:

Els camins que porten la Lliga als ministeris, per P. G.

La veritable democràcia, per Alexandre Deulofeu.

—Ves, ves, que ja et conec. Ets el meu germà!